

ДЖОДЖО МОЙС МАРГО

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2017

chitanka.info

Седемчасовото закъснение на полета нямаше да я довърши, помисли си Ем, докато отново избутваше брадатия мъж, който се опитваше да се намести по-удобно, заемайки и нейния пластмасов стол. Дори мисълта за надвисналата над главата ѝ семейна Коледа нямаше да го направи. Групичката, пееща коледни песни, щеше да я довърши. С грейнали лица и облечени в суитшърти, те вече два часа пееха коледни песни.

— Откога чакаш?

Американката отпусна набръчканата си ръка върху крака на Ем и я накара да подскочи. Ем се усмихна, както подобава при среща с непозната в яркозелено сако и тюрбан в същия цвят, която можеше да е на възраст от шейсет и пет до сто и пет години.

— От единайсет. А вие?

— Три часа. Вече умирам от скука. И ако тези нещастници не млъкнат, ще ида да ги фрасна по главите с бутилката си джин от безмитния магазин. — Американката се закашля в морава кърпичка. — Накъде пътуваш, скъпа?

— Англия. Връщам се при родителите си.

— Семейна Коледа. Браво на теб. — Тя се намръщи. — За мен би било истински ад. Да си поръчаме питие.

Прозвуча като заповед. Но какво друго да прави? Ем последва дребничката, облечена в ярки цветове жена, която царствено разбутваше другите пътници от пътя си и поръча две двойни уискита.

— С много лед. И без онази ирландска помия. Аз съм Марго — дрезгаво каза тя и потупа по бара за ново уиски. — А сега ми кажи защо толкова красиво момиче изглежда толкова тъжно. Освен факта, че Коледата очевидно е непоносима.

Ем преглътна и се помъчи да прикрие намръщването си. Какво пък? Никога повече нямаше да види тази жена.

— Ами, прибирам се у дома, за да кажа на семейството си, че съпругът ми ме напусна. Там ще бъдат брат ми с идеалната му съпруга, трите им идеални деца, сестра ми и годеникът ѝ, и родителите ми. Които са женени от трийсет и четири години.

— Коя беше?

— Какво коя беше?

— Не ми казвай. Секретарката му. Колко ужасно предвидимо.

Ем настръхна. Толкова ли беше очевидно? Напоследък не можеше да се накара да се гримира. Дори и най-основните неща ѝ се струваха непосилни.

— Скъпа, дай по-весело. Не е краят на света. Наистина. Докато стигнеш до съпруг номер четири, вече няма да ти прави впечатление. А и кой иска да е идеален? Пфу. — Тя се разсмя пресекливо и чукна чашата си в тази на Ем. — Изпий го. С лечебна цел.

Ем се поколеба.

— О, за бога, няма да се озовеш в канавката, ако си позволиш малко свобода за един ден. Коледа е! Намираме се в чистилицето! Наздраве! После отиваме.

— Къде отиваме?

Летището беше гореща, претъпкана блъсканица от изнервени пътници, натоварени с подаръци в смачкани опаковки, и измъчени продавачи, а навсякъде се чуваха възторжените гласове на пеещите коледари. Тънките като на птичка пръсти на Марго стискаха ръкава на Ем през целия път до безмитните магазини, където я накара да спре пред щанда на „Шанел“.

— Стой мирно. — Под невярващия поглед на продавачката Марго измъкна наситено червено червило на „Шанел“ от кутийката му и внимателно очерта устните на Ем. — Когато си в беда, нарисувай си усмивка — заяви тя. — Така ми казваше мама. Ще го вземе — заяви тя. — Къде са ви спиралите?

Момичето, явно слисано, бръкна в едно чекмедже и измъкна оттам спирала.

— Ето — каза Марго, когато приключи. — Сега парфюм.

Тя напръска Ем с някакъв скъп аромат, преди да подаде отворената кутия на продавачката, която бе зяпнала. — Скъпа, трябва да имате повече тестери, иначе какво да правят клиентите? Да вървим, Ем, скъпа.

Ем бе замъкната в отдела за луксозни стоки. Марго се дивеше на обувките, чантите, диамантените огърлици. „Вършат повече работа от издръжката при развод!“ Главата на Ем бе замаяна от уискито и явно не можеше да спре да се смее на цветистите ругатни на Марго.

— Какво им става на тези проклетници! Като зомбита са! О, виж, бутик на „Ермес“. Нали и ти обожаваш „Ермес“?

— Аз... не знам.

Под ярките светлини Марго вадеше шал след шал от витрината и ги увиваше около шията на Ем.

— Ето! Изглеждаш фантастично! По-добре от някаква развратна секретарка от Ню Джърси, нали?

Синият шал беше божествен. Дори продавачката се усмихна одобрително за миг. И после Ем погледна към етикета с цената.

— О, господи... Всъщност чувствам се малко замаяна. Мисля, че трябва да...

Марго вдигна очи към тавана и се обърна към продавачката:

— А казват, че англичанките можели да носят на алкохол. Иди да си наплискаш лицето, скъпа. Внимавай да не си размажеш грима.

В дамската тоалетна Ем се вгледа в отражението си. Лицето ѝ бе леко зачервено от алкохола, вярно, но спиралата и червеното червило я бяха превърнали в жена, която не познаваше. Изпъна рамене, приглади косата си. После се усмихна.

По-добре от някаква развратна секретарка от Ню Джърси.

Когато излезе оттам, Марго се взираше с присвити очи към монитора със заминаващите полети.

— *Хийтроу*, нали? Ти си наред, хлапе. И колко по-добре изглеждаш само! Как си? Забавно ли ти беше?

— Да... но... аз дори не...

— Като непознати във влака. Най-забавно е така. Сега върви, забрави за непрокопсания си лъжлив съпруг и кажи на семейството си, че всичко ще бъде наред с теб. Защото е истина. Наздраве!

Марго стисна ръката ѝ, махна весело за сбогом и изчезна в тълпата.

Ем си позволи да вземе такси от *Хийтроу*. Струваше ѝ се, че така би препоръчала Марго. Седеше вътре, гледаше замъглените сиви улици на Западен Лондон и се питаше дали в крайна сметка наистина иска да напусне Ню Йорк. Там беше новото ѝ начало, нали?

Но първо трябваше да свърши друго. Бръкна в чантата си за новото червило и едва тогава я видя — малка торбичка с емблемата на „Ермес“. Разгърна опаковъчната хартия вътре и извади синия копринен шал. В него беше сгושена бележка, набързо надраскана върху гърба на

плик с напечатан адрес. *Весела Коледа* — вземи им ума, хлапе.
Наздраве! Марго.

На плика беше адресът на онкологична клиника във Флорида.

Ем грижливо нагласи шала около шията си. Затвори очи и мислено вдигна чаша за дребничката жена със зеления тюрбан.

— Наздраве, Марго — прошепна тя. — *Весела Коледа* и на теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.